

Formanden: Som det vil sees, gaaer Betænkningen ud paa, at det foreliggende Lovforslag ikke skal vedtages, hvorimod Udvalget har gjort en Indstilling, som, naar Lovforslaget først ikke er vedtaget, særskilt vil komme under Forhandling. Jeg skalde imidlertid formene, at det vilde være det Bequemeste, hvis de ærede Forslagsstillere, som jo ere enige med Udvalget, toge Lovforslaget tilbage.

De oprindelige Forslagsstillere tilbagetog derefter Lovforslaget uden at dette gienoptoges af Nogen og man gif saaledes over til: 1ste Behandling af det i Sagen nedsatte Udvalgs Indstilling, angaaende nyssberørte Sag. (Indstillingen findes i Anhang B. Sp. 489).

Indstillingen fattes under Forhandling.

Ordføreren (Bregendahl): Jeg skal væsentligt indskrænke mig til at henholde mig til den foreliggende Betænkning og tilføie, at jeg forudsætter, at den ærede Minister vil erklære sig enig i, at Sagen ordnes paa den foreslaaede Maade. Dog maa jeg bemærke, at, naar det under Forhandlingerne i denne Sag, navnlig fra Aalborg Byes Standpunkt, er bleven fremhævet, at Tilladelsen til at drive Næring i Sundby kun skalde gjælde, naar Bedkommende tillige vedblev at drive sin Næring i selve Aalborg, da har Udvalget ikke troet at kunne slutte sig dertil, idet det ikke kan Andet end antage, at en sliq Indskrænkning vil føre til, at den i Forslag bragte Foranstaltning kun vil blive til Fordeel for de større, mere formuende Næringsdrivende i Aalborg, og derimod ikke komme de mindre Formuende i samme Grad tilgode, som Tilfældet vil være, naar Udvalgets Indstilling i denne Henseende tages tilfølg.

Indenrigsministeren: Jeg skal tillade mig at bemærke, at jeg allerede for Udvalget har yttret, at jeg i det Væsentlige er enig i de Forslag, der ere gjorte af Udvalget, til at ordne dette noget vanskelige og, dog for en vis Deel af Riget, ikke lidet vigtige Forhold; jeg skal derfor, saa godt det staaer i min Magt, stræbe at løse den Opgave, der er mig stillet.

Det følger iøvrigt formeentlig af sig selv, at jeg angaaende Udførelsen vil indhente Betænkninger fra de vedkommende Communalbestyrelser, ikke blot fra Communalbestyrelsen i Aalborg, men ogsaa de paagjældende Communalbestyrelser for Landets Bedkommende, ligesom jeg ogsaa vil bestræbe mig for, at Sagens Ordning derved ikke lider noget utilbøieligt Ophold. Fremdeles behøver jeg vel ikke at tilføie, at en saadan Henviisning til Ministeriet, uagtet det hedder: „i Dverreendstemmelse med de foran nævnte Regler“, maa tilføie en vis Frihed for Indenrigsministeriet med Hensyn til Udførelsen; det kan ikke være Udvalgets Mening, forinden Communerne have erklæret sig, saaledes bestemt at ville begrænse Rettighedernes Omfang. Paa den anden Side er det jo ogsaa klart, at Indenrigsministeren ved en saadan Henviisning ikke kan faae Ret til yderligere at ordne Forholdet enten paa egen Haand eller ved Kongens Beslutning; end Lovgivningen tilføieder ham, idet der her ved denne Beslutning af Thinget jo ikke tilveiebringes nogen Lov. Dette anfører jeg imidlertid slet ikke, fordi jeg gjør nogen Vanskelighed ved Sagen, men fordi jeg troer at skylde det ærede Thing at fremstille min Opfattelse af Sagen.

P. Hansen: Da den ærede Minister har erklæret sig villig til at gaae ind paa de Forslag, som Udvalget har fremsat, har jeg kun meget lidet at sige om Sagen. Jeg skal med Rolighed overlade den til den ærede Indenrigsministers nærmere Dverveielse, thi jeg haaber, at han, forinden han frider til Udførelse af Sagen, først vil høre Communalbestyrelserne i de vedkommende Byer, om disse skalde have væsentlige Indvendinger at gjøre derimod. For mit Bedkommende troer jeg, at Forslaget under de foreliggende Omstændigheder er det gavnligste for Landbeboerne og det mindst skadelige for Aalborg Byes Interessse. Aldeles tilfredsstillende vil jeg ikke sige, at Forslaget er, thi Sagen dreier sig ikke saameget om nye Handelsrettigheder paa den ene Side af Limfjorden, men den dreier sig om at faae en bedre Communication tilveiebragt over Limfjorden. Deri ligger hele Vanskeligheden. Det